

HERNAN DIAZ

GÜVEN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: KEREM SANATEL

Anne, Elsa, Marina ve Ana'ya

İÇİNDEKİLER

Kefalet – Harold Vanner.....	9
Yaşamım – Andrew Bevel.....	111
Bir Hatırat, Anımsanış – Ida Partenza	161
Mevduatlar – Mildred Bevel.....	319

KEFALET

Roman

Harold Vanner

BİR

Doğumundan itibaren hemen her tür avantajın sefasını sürmüş Benjamin Rask'a nasip olmayan az sayıdaki ayrıcalıktan biriydi destansı yükseliş: Onunkisi ne metanet ne sebat öyküsüydü, sarılmaz bir iradeyle kendi kaderini çizip sefalet batağından çıkarak servete kavuşma masalı da değildi. Rask ailesine ait İncil'in arkasında yazılanlara göre baba tarafından dedeleri 1662'de Kopenhag'dan Glasgow'a göçerek sömürge ülkelerinden tütün alım satımına başlamışlardı. İzleyen yüzyılda iş sahaları genişleyip büyüyerek öyle bir boyuta gelmişti ki ailenin bir kısmı, tedarikçileri ve üretimin her aşamasını daha iyi denetleyebilmek için Amerika'ya taşınmıştı. Üç nesil sonra, Benjamin'in babası Solomon, tüm akrabalarının ve dış yatırımcıların hisselerini üzerine geçirecekti. Tek adam idaresindeki şirket serpillmeyi sürdürmüştü, nitekim Solomon'un Doğu Kıyı bölgesindeki en önde gelen tütün tacirlerinden biri hâline gelmesi çok gecikmemişti. Envanterinin kaynağı anakaranın en nitelikli tedarikçileriydi, orası doğru ama Solomon'un başarısının kilit noktası malının kalitesinden ziyade, bariz bir gerçeği suiistimal etme becerisinde yatıyordu: Tütün tiryakiliğinin *epikürcü* bir yanı vardı elbette, lakin çoğu kişinin sigara tüttürme sebebi, erkek

erkeğe yapılan sohbetlere vesile oluyordu. Bundan dolayıdır ki Solomon Rask sigara, puro ve pipoluk harmanının en kalitelisini arz etmekle kalmıyor, sohbetin hasını sunmayı ve siyasi bağlantılarını konuşturmayı da (hem de ziyadesiyle) beceriyordu. Kahvehanelerde kurduğu ahbaplıklar ve sergilediği girişkenlik sayesinde kendi ticaret alanının zirvesine çıkıp yerini sağlamlaştırmıştı. Söz konusu mekânlarda mümtaz müşterilerine *figurado** ikram etmesi sıklıkla görülen bir durumdu, kaldı ki ahbap saydığı kişiler arasında Grover Cleveland, William Zachary Irving ve John Pierpont Morgan gibi isimler de vardı.

Solomon'un başarısının doruğundayken 17. Batı Caddesi'nde yaptırdığı konak tam da Benjamin'in doğumuna yetişmişti. Gelgelelim Solomon, New York'taki bu aile ocağında nadiren boy gösteriyordu. İşi gereği bir plantasyondan diğerine koşuyor, sürekli tütün sarma imalathanelerini denetliyor yahut Virginia, Kuzey Carolina ve Karayipler'deki iştiraklerini ziyarete gidiyordu. Küba'da bile küçük bir çiftlik edinmiş, kış mevsiminin büyük bölümünü orada geçirir olmuştu. Adada sürdüğü yaşam tarzının yarattığı dedikodular egzotikliğe düşkün bir maceraperest olarak nam salmasına yol açmış, bu da kendi piyasasında bir nevi kazanç unsuru hâline gelmişti.

Wilhelmina Rask hanımefendi, kocasının Küba'daki malikânesine adımını dahi atmıyordu. O da uzun vadelerle New York'tan kayboluyor, Solomon eve döner dönmez, Wilhelmina bir arkadaşının Hudson'ın doğu kıyısındaki yazlığına veya Newport'taki bungalovuna kapağı atıp tüm mevsimi kocasından ayrı geçiriyordu. Görünüşte Solomon'la yegâne paydaşlığı sigara tutkusuydu, koyu tiryakiydi kadın. Bunun bir hanımefendiye göre hiç alışılmadık bir zevk kaynağı olmasından ötürü yalnızca mahrem koşullarda, kadın arkadaşlarıyla beraberken tadını çıkarıyordu. Gene de kısıtlandığı söylenemezdi çünkü

* Bir puro cinsi. —çn

ahbablarıyla sürekli iç içeydi. Arkadaş arasındaki adıyla Willie, aşağı yukarı göçmen sayılan sülalelere mensup, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir kadınlar cemiyetinin üyesiydi. Bunlar sadece New York'lu değil, Washington, Philadelphia, Providence, Boston, hatta ta Chicago'dan gelen kadınlardı. Topluca hareket ederler, mevsime bağlı olarak birbirlerinin ya konaklarına ya yazlıklarına misafirlğe giderlerdi. 17. Cadde, Solomon'un çiftliğe gittiği eylül sonundan itibaren birkaç aylığına bu zümrenin meskeni olurdu. Ülkenin neresine çöreklandıklarının hiç önemi yok, bu hanımlar birliğinin nüfuz edilemez ve dışa kapanık camia yapısı değişmeksizin korunurdu.

Ev hayatı çoğunlukla kendi odası ve dadılarınıninkiyle sınırlı olan Benjamin, büyüdüğü taş konağın geri kalanına hayal meyal aşınaydı. Annesi ahablarıyla evdeyken Benjamin gecenin geç vaktine kadar sigara içilen, iskambil oynanan ve *Sauterne* yudumlanan odalardan uzak tutulur, el ayak çekildikten sonraysa zemin katındaki panjurları kapalı, mobilyaları örtülü, avizeleri sönük odalara karanlıkla beraber kasvetli bir ıssızlık çökerdi. Tüm dadılarının ve mürebbiyelerinin gözünde örnek çocuktu, belletmenleri de hemfikirdi bu konuda. Görgü, zekâ ve uysallık bu mülayim çocukta olduğu kadar hiç kimsede bu denli ahenkle buluşamazdı. O dönem öğretmenlerinin ne yapıp edip bulduğu tek kusur Benjamin'in henüz küçük yaşlardayken bile akranlarıyla kaynaşmadaki isteksizliği idi. Belletmenlerinden biri öğrencisinin çekingen mizacından dem vurduğunda Solomon adamın endişelerini bir el sallamasıyla geçiştirmiş, çocuğunun kişiliğiyle kendine has bir insan olduğunu söylemekle yetinmişti.

Arkadaşsız büyüme oğlanı yatılı okulda savunmasız bırakıyordu. İlk senesinde her gün aşağılamaların ve küçük zalimliklerin hedefi hâline gelmişti. Neyse ki zamanla sınıf arkadaşları onun pısrıklığına bakıp tatminkâr bir kurban teşkil etmediğine karar vermişlerdi de rahat bırakmışlardı. O da içine kapanmış,

her derste –görev savarcasına– üstün başarıya ulaşmıştı. Her eğitim yılı sonunda, alınabilecek her tür takdir ve teşekkür belgesiyle taçlandırılmasına rağmen, öğretmenleri onu akademinin bir gururu olarak övgüye boğmayı hiç ihmal etmiyorlardı.

Babası kalp krizinden öldüğünde Benjamin son sınıftaydı. New York'taki cenazede duruşuyla hem akrabalarını hem de aile dostlarını etkilemişti ama bu kederli hâli esasında Benjamin'in kişiliğinin sosyal bakımdan kabul görür doğal tezahürlerindendi. Oğlan, babasının avukatlarını ve çalıştığı bankerleri afalatan, yaşına göre hiç beklenmedik bir olgunluk sergileyerek gerek vasiyeti gerekse miras konusu tüm bilançoları incelemek istemişti. Bay Rask özenli, titiz bir adamdı, nitekim belgelerde oğlu da hiçbir kusur bulamamıştı. Vasiyet icabı şirketin idaresini üstlenmek için uygun yaşa ve bilgi birikimine ulaşması gerektiği sonucuna vardıktan sonra da okulu bitirmek üzere New Hampshire'a dönmüştü.

14 Annesi kısa süren acılı dul eş dönemini Rhode Island'da dostlarıyla geçirmişti. Benjamin'in mezuniyetinden kısa bir süre önce, mayıs ayında kayıplara karışmış, yaz sonunda da amfizemden ölmüştü. Aile fertleri ve dostları, nispeten çok sönük geçen bu ikinci cenazede, yalnızca birkaç ay zarfında öksüz kalan delikanlıya ne diyeceklerini bilememişlerdi. Neyse ki konuşulacak pek çok gündelik mesele vardı. Mütevelli heyeti üyeleri, icra memurları ve yasal açmazlar konağa sökün etmişti.

Benjamin'in lise yıllarında yaşadıklarının büyük ölçekli bir yansımasıydı. Aynı yetersizlikleri ve becerileri oraya da taşımıştı ama artık kişiliğinin eksilerini biraz kayıtsızca sineye çekiyor, artılarınıysa içten içe hor görüyordu. Duruma bakılırsa ailede nispeten öne çıkan bazı irsi özelliklerden nasibini almamıştı. Girdiği her ortama ağırlığını koyan ve etrafındaki herkesin ilgi odağına dönüşebilen babasına o yönden hiç çekmemişti, hele ki muhtemelen ömrünün tek bir gününü dahi yalnız geçirmemiş

anasıyla hiçbir ortak yanı yoktu. Ebeveyniyle arasındaki bu zıtlıklar mezuniyetinden sonra daha da belirginleşmişti. New England'a geri dönmüş ve çoğu tanıdığının gelişme kaydettiği alanlarda hüsrana uğramıştı: Beceriksiz bir atletti, kulüplerde soğuk nevalenin teki, zoraki içici, adamsendeci bir kumarbaz, isteksiz bir sevgili. Servetini tütüne borçluydu ama sigara içtiği bile yoktu. Onu aşırı pinti olmakla suçlayanlar, esasen, heves fakiri olduğunu anlayamamış kimselerdi.

Tütün ticareti Benjamin'in ilgisini zerre çekmiyordu. Ürünün kendisinden –şu ilkel pafpuf tüttürme merakından, dumanıyla vahşiler gibi büyülenilmesinden, çürük yaprakların o tatlımsı acımtırak leş kokusundan– tiksindiği kadar, babasının vaktiyle çok keyif alıp çok iyi sömürdüğü tiryakiler camiasından da hoşlanmıyordu. Dumanaltı kahvehanelerin esriklik ortamından iğrendiği kadar iğrenmiyordu hiçbir şeyden. Tüm içten çabalarına rağmen, en küçük bir tutku beslemediği boks karşılaşmalarından hareketle şampiyonluk kemerinin meziyetini tartışanlara katılamıyor, mülkiyetindeki Vuelta Abajo Çiftliği'nin ürünü olan purolara, sırf ilk elden bilginin sağlayabileceği bir coşkuyla methiyeler dizmeye bir türlü dili varmıyordu. Plantasyonlar, kurutma ambarları, sigara fabrikaları, bunlar hiç merak etmediği ücra bir dünyaya aitti. İçler acısı bir marka elçisi olduğunu en başta kendi de kabul ediyordu, sırf bu yüzden günlük işleri yürütme yetkisini yirmi yıl babasının emrinde çalışmış vefalı bir müdüre vermişti. Bu müdürün öğütlerine kulak tıkayan Benjamin, babasının Küba'daki çiftliğini, içindeki her şey dahil, şahsen hiç tanışmadığı araçlar yardımıyla zararına sattı, üstelik envanter bile çıkarmadan. Çalıştığı bankacı tüm parayı, diğer birikimlerle beraber borsaya yatırdı.

Benjamin birkaç yıllık duraklama döneminde gönülsüzce olsa da birbirinden farklı (madeni para, porselen, yandaş koleksiyonculuğu gibi) uğraşlar edinme girişimlerinde bulunmuş,

bazı takıntılar ve at merakı geliştirmiş ancak züppeliği de becerememişti.

Sinir bozacak kadar tez geçiyordu ömür.

Tüm eğilimlerine tezat şekilde bir Avrupa gezisi planlamıştı. Halbuki Eski Kıta'ya dair merak ettiği her şeyi kitaplardan zaten öğrenmişti ve oralarındaki yaşamı ilk elden deneyimlemek onun için hiçbir önem taşımıyordu. Dahası, yabancılarla dolu bir gemide günlerce hapsolmak da cazip gelmiyordu. Yine de bunun bir seyahate çıkmak için en uygun zaman olduğu kanısındaydı: Son iki senedir ülkeyi pençesine alıp bırakmayan ekonomik durgunluk ve zincirleme finansal krizlerin sonucu olarak New York'ta bir buhran havası hâkimdi. Piyasaların çökmesi onu doğrudan etkilemediği için Benjamin krize yol açan sebeplerin sadece kaba hatlarıyla farkındaydı. Anladığı kadarıyla her şey demiryolu balonunun patlamasıyla başlamış, bu da peşinden her nasılsa önce gümüş piyasasının çöküşünü, akabinde de altına hücumu tetiklemiş, 1893 Paniği diye anılacak olayların neticesinde de bankalar peş peşe iflas etmişti. Bu hadiselerin ardında yatan gerçek nedenlere Benjamin'in kafa yorduğu yoktu. Piyasadaki sert iniş çıkışlardan az çok haberdardı ve güncel kayıpların gelecekte kazanca dönüşeceğinden emindi. Finansal kriz –yirmi yıl önceki Uzun Buhran'dan beri en kötüsü– onu Avrupa seyahatinden caydıracağına, Benjamin'in arasa da bulamayacağı türden güçlü bir teşvik unsuru yaratmıştı.

Benjamin'in yolculuk tarihini belirlemeye çalıştığı günlerde bankacısı, sayısız bankayı iflasa sürükleyen aşırı talebi takiben, ulusal altın rezervlerinin onarılması amacıyla arz edilmiş iştirak tahvillerinden edindiği, bunu da birtakım “bağlantılar” sayesinde başardığı bilgisini paylaştı onunla. Emisyonun tamamı yarım saat içinde tükenmiş, haftasına Rask güzel kâr etmişti. Nitekim, talih bu ya, Benjamin'in artırmakla hiç ilgilenmediği aileden kalma serveti, biraz da siyasi çalkantılar ve piyasa dalgalanmalarının yarattığı imkânlar sayesinde birdenbire kendi-

liğinden katlanmıştı. Şansın yüzüne gülmesi bir yana, koca bir lokma yutup da canlandığı âna dek varlığından bihaber olduğu bir açlık da keşfetmişti Benjamin. Avrupa beklesindi.

Rask sermayesi eskiden beri aile işlerini yürüten iştirak şirketi J.S. Winslow'un titiz ellerine emanetti. Babasının dostlarından birinin kurucusu olduğu şirket, vaktiyle Benjamin'le ahbaplık kurmaya çalışmış ama başaramamış oğul John S. Winslow'un idaresindeydi artık. O hüsranın bir sonucu olarak iki genç adamın arası biraz limoniydi. Gene de yakın işbirliği içindelerdi, gerçi Benjamin yüz yüze görüşmeleri lüzumsuz, nezaketten güler yüzlü davranmayı ise külfet saydığı için telefonla veya yazışmalarla anlaşmayı yeğliyordu, orası ayrı.

Benjamin şerit çizelgelerdeki borsa verilerini ve örüntüleri okumada, bunları eşleştirmede ve ilk bakışta alakasız görünen risk eğilimleri arasındaki gizli nedensel ilişkileri keşfetmede çabucak ustalaşmıştı. Müvekkilinin yetenekli bir öğrenci olduğunu anlayan Winslow paylaşmak istemediği bir sırrı varmışçasına ketum davranıyor, Benjamin'in tahminlerini kulak ardı ediyordu. Buna rağmen Rask genellikle şirketin tavsiyesine uymayıp kendi kararlarını uygulamaya başlamıştı. Kısa vadeli yatırımlara odaklanmıştı ve talimatlarıyla Winslow'u yüksek riskli menkul kıymetlere, opsiyonlar ve vadeli mevduatlar gibi spekülatif araçlara yönlendiriyordu. Bu pervasızca atımlara karşı çıkan Winslow onu sürekli uyarıyor, Benjamin'in tehlikeli girişimler yüzünden sermayesini kaybedeceği bir noktaya gelmesini istemiyordu. Her ne kadar müvekkilinin malvarlığını önemsiyor gözüксе de Winslow'un asıl derdi itibarını korumak ve mali konulardaki hatırı sayılır birikimini sergilemekti; ne de olsa, bir zamanlar kendi nüktedanlığına kıs kıs gülerек söylediği gibi, o bir saymandı, ganyancı değil; muhasebe şirketi işletiyordu, kumarhane değil. Sağlam yatırımların peşinden gitmeyi babasından öğrenmişti ve ondan devraldığı bu mirası layıkıyla korumak niyetindeydi. Gelgelelim, sonuç itibarıyla, Rask'ın

talimatlarına her seferinde uyup komisyonunu cebe indirmekten de geri durmuyordu.

Danışmanının ukalalığı ve mıymıntılığından bir sene zarfında gına getiren Rask kendi hesabına çalışmaya ve Winslow'la ilişkisini kesmeye karar verdi. Tam iki nesildir birbirine çok yakın olan aile şirketleri arasındaki bağları tümenden koparmanın verdiği tatmin ve gerçek başarı duygusu bir yana, Rask ömründe ilk kez hissediyordu dizginleri eline aldığını.

Taş konağın ilk iki katını büroya çevirmişti. Bu dönüşüm bir planın parçası değildi, bilakis, birer birer doğan öngörülmedik ihtiyaçların sonucuydu, nitekim en sonunda orası beklenmedik biçimde memur dolu bir işyeri hâline gelecekti. İlk elemanı bir kuryeydi, Benjamin delikanlıyı hisse senetleri, tahviller ve bilimum evrakla yükleyip şehrin dört yanına koşturuyordu. Başka elemanların da lazım olduğunu birkaç gün sonra bu çocuğun lafıyla anladı. İkinci bir getir götürcünün yanı sıra telefona bakacak bir kız ve bir kâtip tuttu, ne var ki adamın tek başına evrak işlerinin altından kalkamayacağı tez anlaşılacaktı. Benjamin baktı ki çalışanları idare etmek mesaisini fazlaca işgal ediyor, kendine bir de asistan tuttu. Asistanına da bir asistan atandığı günler geldiğinde Rask artık ipin ucunu tümenden kaçırmış ve işe yeni giren çalışanlarını ne simaen ne de ismen hatırlamaya tenezzül eder duruma gelmişti.

Yıllarca örtülü hâlde el değmeden duran mobilyalar artık sekreterler ve ayakçı oğlanlar tarafından hoyratça kullanılıyordu. Ceviz servis masasına bir borsa takip zimbirtısı yerleştirilmişti. Yıldız kabartma çiçek desenli duvar kâğıdıyla kaplı duvarların büyük kısmı fiyat teklifi panolarının işgalindeydi. Bir kanepenin saman sarısı kadife kaplamasını gazete yığınları mahvetmişti. Divan ve koltukların tığ işleme döşemeleri kırmızı-siyah mürekkep lekeleriyle benek benekti. Maun çalışma masasının oymalı kenarları sigara yanığıydı. İçeride koşturup

duranlar yüzünden mobilyaların ahşap ayakları hep bereli, yerdeki İran halıları hep kirliydi. Ebeveynine ait bağlantılı odalara dokunulmuyordu. Kendisi, çocukken yöresinden bile geçmediği üst katta uyuyordu.

Babasının şirketini devredeceği bir alıcı bulması zor olmadı. Benjamin'in fişeklemesiyle satış ihalesinde Virginia'dan bir üretici ve Birleşik Krallık'tan bir ticari şirket yarıştı. Mazisinin o kısmını geride bırakma arzusundaki Benjamin ihaleden İngilizlerin galip çıkmasına memnundu, ne de olsa bu sayede bütün şirketi ilk kurulduğu memlekete iade edilmişti. Gelgelelim onu en çok sevindiren, bu satışın geliriyle borsada daha yükseğe oynama, yeni seviyede riskler alma ve eskiden düşünemeyeceği uzun vadeli alım satımlara girme olanağı bulmasıydı. Malvarlığının servetiyle doğru orantılı biçimde azalması etrafındakileri şaşkına çeviriyordu. Aileden kalma tüm gayrimenkulleri, 17. Cadde'deki taş konak dahil, içindeki eşyalarla beraber satmıştı. Giysilerini ve bilumum evrakı iki tane kamyonetle Wagstaff Otel'i'ne naklettirmiş, orada kendine bir süit tutmuştu.

Paranın bükülgenliği, cebri beslemeyle müdahale edilen bir akarsu misali yönlendirilebilmesi, onu büyülemeye başlamıştı. Spekülasyon dünyasının izole, otarşik doğası Benjamin'in karakterine hitap ediyor, başlı başına bir keyif ve merak kaynağı sunuyordu, ne kadar kazandığının veya geçimini sağlayıp sağlamadığının bir önemi yoktu. Lüks yaşam kıytırıktan bir hamallıktı. Yeni deneyimlere girişmek münzevi ruhunun can attığı bir şey değildi. Asosyal mizacında siyasetin ve iktidar kavgalarının hiçbir rolü yoktu. Satranç veya briç gibi strateji oyunları hiç ilgisini çekmiyordu. Sorsalar, Benjamin finans dünyasına onu neyin çektiğini açıklamakta muhtemelen zorlanırdı. Karmaşıklığıydı cazip gelen, evet ama sermayeyi antiseptik bir canlı olarak görmesinin de payı vardı. Sermaye de hareket ediyor, besleniyor, semiriyor, ürüyor, hastalanıyor ve bazen ölüyordu da. Temizdi ama. Zamanla daha da açıklık kazanmıştı bu yanı. Büyük oynadıkça

somut özelliklerinden daha da sıyrılıyordu para. Tek bir banknota dahi dokunmasına yahut alım satımın muhatabı kişilerle ve emtialarla haşır neşir olmasına gerek kalmıyordu. Tüm yapması gereken düşünüp taşınmak, talimat vermek, bazen de yazışmaktı. İşte o zaman harekete geçiyordu o canlı varlık, kendi yolunda zarf örüntüler çize çize soyut âlemlerin derinliklerine iniyor, bazen de Benjamin'in asla öngöremediği biçimde başına buyruk davranıyordu ama bu varlığın böyle hür irade sergilemeye kalkışması ona ayrıca haz veriyordu. Benjamin ona hayrandı, iyi anlıyordu, hayal kırıklığına uğradığında bile.

Manhattan'ın şehir merkezini pek bildiği yoktu ama görüp öğrendiği kadarıyla sevmiyordu orayı. Hepsi ne kadar meşgul olduklarını sergilemekle meşgul, kasıntı işadamlarıyla dolu daracık, pis sokaklarından ve kanyon gibi ofis binalarından hoşlanmıyordu. Buna karşın Finans Bölgesi'nde olmanın faydalarından ötürü ofislerini Broad Street'e taşımıştı. Akabindeyse, kârı katlanınca, New York Borsası'nda bir üye koltuğu edinmişti. Çalışanları abartılı sevinç gösterilerine ve duygu patlamalarına prim vermediğini tez kavramışlardı. Zaruriye indirgenmiş laflamalar fısıldaşarak yürütülüyordu. Daktilonun takırtısı bir an susmaya görsün, kâh deri koltuğun gıcırtısı kâh dosya kâğıdına sürtünen bir ipek manşet hışırtısı ta büronun öbür ucundan işitiliyordu. Sessizliğe rağmen ortamda sürekli bir devinim vardı. Şurası açıktı ki oradaki herkes Rask'ın iradesinin birer uzantısıydı, görevleri de onun ihtiyaçlarını karşılamak ve hatta tahmin etmek ama asla kişisel talepte bulunmamaktı. Onunla paylaşılması gereken hayati bir bilgi yoksa hiç kimse söz verilmeden konuşamazdı. Rask'ın çalışanı olmak çoğu genç simsarın arzusu hâline gelmişti ama ondan öğrenebilecekleri her şeyi özümstediklerine inanıp da yollarını ayıranların hiçbiri eski işverenlerinin başarısını tam anlamıyla yakalayamıyordu.

İstese de istemese de adı finans çevrelerinde saygı ve hayranlıkla anılmaya başlamıştı. Babasının kimi eski dostları,

Benjamin'in bazen kabul ettiği iş teklifleriyle ve daima göz ardı ettiği tüyolarla, önerilerle çalışıyorlardı kapısını. Altın ve gübre piyasasındaydı; dövize, pamuğa, hisse senetlerine ve sığır etine yatırım yapıyordu. Faaliyet sahası artık Amerika Birleşik Devletleri'yle sınırlı değildi. İngiltere, Avrupa, Güney Amerika ve Asya konsolide bölgeydi nazarında. Dünyayı ofisinden gözlemliyor, onun ticari teşebbüsleri sayesinde yazgıları sarmaş dolaş olmuş bazı ülkelerdeki pazarlığa açık devlet tahvillerini ve yüksek faizli kredi ikrazı fırsatlarını kovalıyordu. Halka arz edilmiş hisselerin tamamını kapmayı başarıyordu bazen. Az sayıdaki yenilgilerin peşinden büyük zaferler geliyordu. Alım satımlarda kalkınan taraf hep onunkisiydi.

Hiç istemese de gittikçe “dünyası” hâline gelen bu camiada anonimlik her şeyden çok göze batıyordu. Dedikodular kulağına hiç gelmese de Rask –fevkalade alelade kılığı, aşırılıktan kaçınması ve oteldeki münzevi yaşamıyla– “müstesna” bir zat olarak nam saldığını seziyordu. Ayrıkılıkla yaftalanmanın sırf düşüncesi bile ödünü patlattığı için bundan böyle kalıbının adamı olmaya karar vermişti artık. 62. Cadde'ye bağlı Beşinci Bulvar'a kalker taşından *beaux arts* tarzı bir köşk inşa ettirip iç mimar Ogden Codman'a döşettirdi, adamın bezemelerdeki ustalığının sosyete sayfalarında övgüye boğulacağına emindi. Konut tamamlandıktan sonra bir baloya ev sahipliği yapmak için çok çabalasa da son tahlilde becerememiş, bir sekreter yardımıyla konuk listesi çıkarmaya çalışıp da sosyal yükümlülüklerin katlanarak arttığını anlayınca vazgeçmişti. Bazı kulüp, dernek, hayır kurumu ve cemiyetlere üye olmuşsa da oralarda nadiren boy gösteriyordu. Canını sıkın teranelerdi bunlar. Ne var ki “tuhaf adamın teki” diye anılma ihtimali daha da çok canını sıkıyordu. En sonunda, zengin adam rolü oynayan zengin bir adama dönüştü. Kılığının maddi durumuyla örtüşüyor olması hiç rahatlatmıyordu içini.